

Jenci ismerte a barátját. Gyorsan pénzt dugott a nő markába, és a pénztárhoz küldte. Bivalyt a hordóhoz húzta. Csak ott válaszolt.

– Hazakísértem.

– Miért?

– Csak.

– Miért küldted haza? – kiáltott most már Bivaly. – Ma szombat van! Szombaton táncolni szokott!

Jenci meghökkenett, de aztán ő is kiabálni kezdett:

– Mit követelődzöl? A te menyasszonyod, vagy az enyém? Csak nem gondolod, hogy az első szabad estémét egy szüzikével fogom eltölteni?!

Bivalyt meglepte a kijelentés és a hang. Sokáig nem tudott szólni, csak erőlködött. Nem tudta világosan, csak érezte, hogy most Jenci elrontotta a lány szombatját. Megmarkolta a katonán a leंबरdzseket, és úgy sziszegte:

– Tudod, mi vagy te? Te egy csirkefogó vagy! Rongyember vagy! Ma szombat van. Marikának ma táncolni kell!

– Bivaly, ne hülyéskedj – szólt ijedten Jenci.

– Nem hülyéskedek – mondta fojtott hangon Bivaly, és arcul csapta a katonát. Feldöntött egy újtába került széket, és a kijárat felé támo lygott.

A pofon nem volt nagy, gyorsan napirendre térek fölöt te az italboltban.

Jenci szégyellte magát, dühös volt. Bivaly után akart menni, de a nő megfogta a karját. Néhány szendvicset hozott a pulttól, és etetni kezdte a katonát. Jenci utálkozva fogadta el a pirosra festett, hosszú körmű ujjak közül a szendvicstarabokat.

Mikor Bivaly visszatért, az italboltban csend lett. Jenci feléje fordult. Sokáig farkasszemet néztek. Bivaly szólalt meg. Hangja nyugodt volt, mintha bele-törődött volna mindenbe:

– Csirkefogó vagy. Rongyember.

A hordóról felnyalabolta a részeg borbélyt, és magával vonszolta. A kijáratról visszaszólt:

– Hát, csak ezt akartam mondani neken... Jenci.

A katona hangosan elkáromkodta magát, és kisietett az italboltból.

Bivaly már messze járt. Jobb kezével a részeg borbély hónalját markolta. A völgyben feltűntek a bánya fényei. Megálltak. Bivaly cigarettát dugott a borbély szájába, és ő is rágyújtott. Hűvös északi szél oltotta el az égő gyufaszálat. Néhány kövér esőcsepp csapódott az út porába.

Bivaly ránézett világítós számlapú karórájára. A szombat utolsó óráját élte.

Winkelbauer Pál: Elefánt